

den. Jeg skal oplæse en enkelt Artikel, som er ganske kort; der staar i Artikel 19: „Ethvert Medlem, som ratificerer denne Konvention, forpligter sig til at lade den træde i Kraft ikke senere end 1. Juli 1921 og til at foretage de til dens Overholdelse fornødne Skridt.“ Dette paahviler altsaa dem, der ratificerer, men deri ligger formentlig ogsaa, at de, som ikke ratificerer, ikke har denne Forpligtelse, og naar man taler om de Regeringer, Lovgivningsmagter og Myndigheder, der ratificerer, synes jeg, der deri ogsaa maa ligge, at man forudser, at der kan være nogle, som ikke gør det. Det er derfor efter min Opfattelse ganske misvisende at paastaa, at den danske Rigsdag har nogen som helst hverken juridisk eller moralsk Forpligtelse til at vedtage noget, som vi ikke anser for at være til Landets og Samfundets Gavn.

Et andet Argument, som ogsaa fremføres for at begrunde disse Lovforslag, er dette, at det er heldigt at have en nogenlunde ensartet Arbejdstid i de forskellige Lande — det er vel nok nærmest af Konkurrencehensyn, man mener dette. Men heller ikke det Gode, som skulde ligge deri, opnaas i Virkeligheden ved Gennemførelsen af disse Konventioner og de dertil knyttede Lovforslag, idet der er aabnet Mulighed for en i høj Grad forskellig Gennemførelse af Konventionerne i de forskellige Lande. Det, man opnaar, er Usikkerhed i Erhvervslivet med Hensyn til, hvordan nu Arbejdstiden er, en ikke lidet omfattende Administration og en Tilstand, hvor Socialministerens Skøn over, hvad der tjener Erhvervslivet, i sidste Instans sættes over det, som de, der arbejder i Faget og paa Arbejdspladsen, mener. Det er min Opfattelse, at de, der bedst kan skønne over den heldigste Ordning af disse Forhold, i Virkeligheden er dem, der selv er interesserede deri, og som i første Linie maa bære Ansvaret for den Arbejdsordning og den Arbejdstid, der nu gennemføres.

Endelig hævdes det, at man kan producere mere, frembringe mere, i hvert Fald lige saa meget, og i mange Tilfælde, ja, vel ogsaa i de fleste Tilfælde, mere i en 8 Timers Arbejdsdag end i 9 eller 10 Timer; den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Schrøder) var ogsaa inde paa ad Historiens Vej at ville bevise dette. Men hvis dette var rigtigt, hvis han selv troede paa, at det var rigtigt, og hvis den højtærede Socialminister troede derpaa, saa synes jeg, det er mærkeligt, at man nu kommer med et saadant Lovforslag,

for hvis det ikke alene var i Arbejdernes Interesse, men ogsaa saa indlysende i Arbejdsgivernes Interesse, hvorfor i Alverden skulde disse da saa søge at undgaa 8 Timers Arbejdsdagen og de, der har gennemført den, at komme bort fra den! Nej, naar man vil have den lovfæstet, er det sikkert i Erkendelse af, at Erfaringen ikke absolut taler for den. Der er ikke mange, der tror paa, at det er rigtigt, at man i alle de Fag, som er inde under disse Lovforslag, kan udrette mere i 8 Timer, end man kan i en noget længere Arbejdstid. Som sagt, hvis det var rigtigt, kunde man jo lade det Forhold ordne sig selv. Hvis den Virksomhed, der havde en 8 Timers Arbejdsdag, var den, som havde en 9 Timers Arbejdsdag, overlegen i Konkurrencen, saa vilde det jo ikke være længe, inden 8 Timers Arbejdsdagen var gennemført ad Frivillighedens Vej.

Jeg skal indrømme, at der er Virksomheder, hvor 8 Timers Arbejdstiden er fuldt tilstrækkelig og baade af sundhedsmæssige og af samfundsmæssige Grunde ogsaa er ønskelig. Jeg skal indrømme, at der ogsaa kan være Virksomheder — i hvor mange det er Tilfældet, skal jeg lade være usagt —, hvor det i og for sig kan være ligegyldigt, om der arbejdes i 8 Timer eller i 9 Timer. Men jeg mener paa den anden Side ogsaa, at der er Virksomheder, hvor det er saa indlysende, at 8 Timers Arbejdsdagen er et økonomisk Tab, ja, at det næsten er økonomisk Vanvid at ville hævde, at man i 8 Timer skulde kunne præstere det samme Arbejde som i en noget længere Arbejdstid, og hvor man derfor baade af samfundsmæssige og af andre Grunde maa foretrække en noget længere Arbejdstid. Jeg skal i saa Henseende navnlig fremhæve et Fag som Byggefaget og i det hele taget visse Søsonarbejderfag, eller jeg kunde nævne Elektricitetsfaget, alle dem, som arbejder med Telefon og elektrisk Installation; jeg har ikke Indtryk af, at dette Arbejde er af den Karakter, at det vilde komme hverken dem selv eller Samfundet til Skade, om disse Arbejdere i en travl Tid skulde udstrække deres Arbejdstid udover 8 Timer. Der er ogsaa mange Transportvirksomheder. At det at køre en Vogn eller gøre Tjeneste paa en Vogn noget længere end i 8 Timer ligefrem skulde være Sundheden og Livet om at gøre for den, der gør det, eller for Samfundet i det hele taget, er jeg ikke i Stand til at indse, og jeg kan derfor heller ikke indse, at det er